

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/64/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012201621
Dátum vydania rozhodnutia:	27.09.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1012201621.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Jozefa Hargaša, v právnej veci žalobcu: Okresná prokuratúra Bratislava IV, Saratovská 1/A, Bratislava, proti žalovanému: Mestská časť Bratislava, Devínska Nová Ves, Novoveská 17/A, Bratislava, za účasti: 1/ U. K., bytom M., K., 2/ Q. K., bytom M., K., 3/ B. I., T., K., 4/ Y. I., T., K., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 6809/2010/Ti. zo dňa 15. júla 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16. apríla 2014, č. k. 2S 295/12-42, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16. apríla 2014, č. k. 2S 295/12-42 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal podľa § 35 ods. 1 písm. b/ OSP v spojení s § 250b ods. 5 OSP preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 6809/2010/Ti. z 15.07.2010 o určení súpisného a orientačného čísla. Žaloba bola podaná po tom, čo žalovaný rozhodnutím č. j. 3198/2012/Ti zo dňa 25.04.2012 nevyhovел protestu prokurátora s odôvodnením, že pri rozhodovaní o určení súpisného a orientačného čísla ide o výkon samosprávnej pôsobnosti obce a v zmysle § 27a ods. 2 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov sa naň nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd mal za to, že zrušením napadnutého rozhodnutia o určení súpisného a orientačného čísla zo dňa 15.07.2010 by nesporne došlo k zásahu do práv pribratých účastníkov ako osôb priamo dotknutých napadnutým rozhodnutím, nakoľko týmto

osobám ako spoluvlastníkom dotknutých nehnuteľností bolo na základe ich žiadosti po predchádzajúcom vydaní stavebného povolenia a následne aj kolaudačného rozhodnutia vydané rozhodnutie o určení súpisného a orientačného čísla na ich nehnuteľnosti. Toto rozhodnutie samo osebe ovplyvnilo práva a oprávnené záujmy spoluvlastníkov dotknutých nehnuteľností a to, či už v súvislosti s evidenciou pobytu, uvádzaním adries, vo veciach daňových a podobne. Tieto osoby nadobudli z napadnutého rozhodnutia práva nesporne v dobrej miere, pričom musí platiť, že ak podmienka dobrej viery pri nadobudnutí práv vyplývajúcich z právoplatného a vykonateľného rozhodnutia nebola žalobcom hodnoverne spochybnená a prípadne tí, ktorých sa žalobcom tvrdené porušenie zákona týka, na porušenie nepoukazujú, potom pokus prokurátora o zrušenie takéhoto rozhodnutia nespĺňa podmienky zákona uvedené v § 249 ods. 3 OSP, a preto je nutné žalobu zamietnuť. Ďalej sa v napadnutom rozsudku uvádza, že je nesporné, že kompetencia žalovaného v danom prípade vyplýva z ustanovenia § 2c ods. 1 zákona o obecnom zriadení, podľa ktorého obec určuje stavbám súpisné číslo a orientačné číslo, vedie evidenciu súpisných čísiel a evidenciu orientačných čísiel a udržiava ju v súlade so skutočným stavom. Z ustanovenia § 27a ods. 2 zákona o obecnom zriadení vyplýva, že na rozhodovanie o určení súpisného a orientačného čísla sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, preto podľa názoru krajského súdu nie je dôvodná námietka žalobcu, že napadnuté rozhodnutie je v rozpore s § 47 správneho poriadku. Krajský súd ďalej ustálil, že napadnuté rozhodnutie obsahuje zákonné náležitosti § 4, § 5 ods. 1 a § 6 ods. 3 vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 31/2003 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o označovaní ulíc aj iných verejných priestranstiev a o číslovaní stavieb (ďalej len „vyhláška“). K námietke, že údaje o kolaudačnom rozhodnutí sú uvedené len pri stavbe so súpisným číslom XXXX a pri stavbe - zostatok pôvodného rodinného domu so súpisným číslom XXXX údaje o kolaudačnom rozhodnutí absentujú, krajský súd uviedol, že je pravdou, že žiadatelia nepredložili v tejto súvislosti žiadne kolaudačné rozhodnutia, avšak sám žalobca uviedol, že ide o zvyšok pôvodného rodinného domu, ktorý v minulosti mal udelené súpisné číslo a je teda dôvodné predpokladať, že bol aj riadne skolaudovaný. Sám žalobca uviedol, že na základe stavebného povolenia došlo k rozdeleniu pôvodného rodinného domu na dve samostatné budovy, pričom časti pôvodného rodinného domu bolo určené (ponechané) súpisné číslo XXXX a zvyšnej časti pôvodného rodinného domu bolo určené súpisné číslo XXXX. Keďže súpisné číslo sa určuje každej budove, je dôvodné aj v tomto prípade, aby každá samostatná budova mala svoje súpisné číslo. Pokiaľ žalobca namietal, že napadnutým rozhodnutím žalovaný v podstate duplicitne vydal rozhodnutie o určení súpisného a orientačného čísla budove, na ktorú už v minulosti bolo vydané súpisné číslo XXXX a orientačné číslo XX, krajský súd uviedol, že je pravdou, že nehnuteľnosti pribratých účastníkov boli pred vydaním napadnutého rozhodnutia označené súpisným číslom XXXX a orientačným číslom XX, avšak práve s poukazom na uskutočnenú prestavbu, prístavbu a nadstavbu predmetného rodinného domu na základe právoplatného stavebného povolenia a následného kolaudačného rozhodnutia bolo účelné vydať jedno zrozumiteľné rozhodnutie (v súlade s § 9 ods. 2 vyhlášky) ktoré v sebe obsahovo zahŕňa jednak zmenu v súvislosti s už existujúcim súpisným a orientačným číslom a tiež určenie nového súpisného ako aj orientačného čísla XX/A a XX/B. Vychádzajúc z uvedeného krajský súd usúdil, že konaním žalovaného správneho orgánu nebol porušený princíp právnej istoty a spravodlivosti a že preskúmané rozhodnutie je v súlade so zákonom. Preto žalobu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.

V rozsudku krajského súdu sa ďalej uvádza, že krajský súd sa v danom konaní nestotožnil s názorom, ktorý vyslovil Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veciach vedených pod sp. zn. 2Sžo/124/2009 a 2Sžo/229/2010, že predmetom súdneho prieskumu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku môže byť iba rozhodnutie vydané v konaní o proteste prokurátora, nie však pôvodné rozhodnutie správneho orgánu, ktoré prokurátor napadol prokurátorským protestom. Tento názor považoval krajský súd za nesprávny a navyše celkom ojedinelý pričom poukázal na rozhodovaciu prax iných senátov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Poukázal na to, že správna žaloba prokurátora prioritne chráni objektívne právo a prípadná ochrana subjektívnych práv je pri tejto žalobe až sekundárna a môže prípadne aj úplne absentovať, ak zákon bol porušený v prospech účastníka, tak ako tomu bolo aj v žalovanej veci. Ďalej uviedol, že verejný záujem na súdnom prieskume napadnutého rozhodnutia správneho orgánu je daný v

požiadavke na zákonnosť postupu a rozhodnutia správneho orgánu. Keďže prokurátor nie je rozhodnutím správneho orgánu a uloženou sankciou dotknutý, nemá na veci súkromný záujem a contrario možno vyvodíť, že koná samostatne vo verejnom záujme ako strážca práva. Ďalej uviedol, že kolaudačné rozhodnutie je v zmysle ustanovenia § 6 ods. 1 písm. d/ vyhlášky obligatórnou náležitosťou žiadosti o určenie súpisného čísla a orientačného čísla a tvorí jej prílohu. Je toho názoru, že v prípade absencie takéhoto rozhodnutia, ako tomu bolo i v tomto prípade, žalovaný nebol oprávnený rozhodnutie o určení súpisného a orientačného čísla vôbec vydať. Tvrdenie krajského súdu o tom, že v prípade tejto stavby ide o zvyšok rodinného domu, o ktorom je predpoklad, že bol riadne skolaudovaný, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a je len domnienkou súdu. Aj v prípade, ak by tomu aj tak bolo, rozhodnutie žalovaného je v tejto časti nezákonné, nakoľko nemá podstatné náležitosti tak, ako ich predpokladá ustanovenie § 6 ods. 3 písm. f/ vyhlášky. Žalobca sa ďalej nestotožnil s názorom, v ktorom krajský súd považoval odôvodnenia rozhodnutia žalovaného za dostačujúce. Ďalej namietal, že krajský súd nepoukázal na konkrétne ustanovenie právneho predpisu, ktoré by žalovanému umožňovalo rozhodnúť tak, že znovu vydal rozhodnutie v tej istej veci bez toho, aby jeho predchádzajúce rozhodnutie upravujúce tie isté právne vzťahy, bolo predtým právoplatne zrušené.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a navrhuje, aby ho najvyšší súd v zmysle § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Účastníci K. Q. a K. U. vo vyjadrení k odvolaniu uviedli, že pôvodný rodinný dom na parcele číslo XXXX so súpisným číslom XXXX bol čiastočne prestavaný v rokoch 2008 až 2010. Aj v pôvodnom stave, ešte pred tým, než ho oni v roku 1997 kúpili, boli v ňom 3 bytové jednotky. Pri prestavbe vznikla jedna samostatná časť (pôvodný byt č. 1) a ďalší samostatný dom pozostávajúci z dvoch častí (pôvodný byt č. 2 a byt č. 3). V znaleckom posudku, ktorý bol vypracovaný pre predchádzajúcich majiteľov domu V. sa hovorí o veku domu od roku 1912, pričom platí zákon, že kolaudačné rozhodnutie sa vyžaduje od stavieb po 30.09.1976. Keďže dom bol oveľa starší, kolaudačné rozhodnutie k nemu nemajú. Majú iba kolaudačné rozhodnutie na časť novo prestavanú na parcele číslo XXXX/XX. V čase ich kúpy, teda v roku 1997, mal dom už pridelené orientačné číslo XX a súpisné číslo XXXX. Keďže dnes má dom troch majiteľov, vyhovuje rozdelenie súpisného čísla pre samostatný zvyšok z pôvodnej stavby. Majiteľmi XXXX - XX sú K. a K., XXXX - XX/A vnuk B. I., XXXX - XX/B I. a I..

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začatú pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov (§ 492 ods. 2 SSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2, § 246c ods. 1 prvá veta OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP. Odvolanie prejednal podľa § 250ja ods. 2 prvá veta OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania. Rozhodol rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené v súlade s ustanovením § 156 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Z obsahu predložených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho preskúmvacieho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 6809/2010/Ti. z 15.07.2010, ktorým určil pre stavbu postavenú v obci: K. v časti obce V. na ulici T., súpisné číslo: XXXX, orientačné číslo: XX, XX/A. Žaloba bola podaná po tom, čo žalovaný rozhodnutím č. j. 3198/2012/Ti zo dňa 25.04.2012 nevyhovel protestu prokurátora.

V správnom súdnictve preskúmvajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP). Odvolací súd rozhodnutie potvrdí,

ak je vo výroku vecne správne (§ 219 ods. 1 OSP). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 OSP).

Najvyšší súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom súdneho a administratívneho spisu a s prihliadnutím na citované ustanovenie § 219 ods. 2 OSP sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi uvedenými v rozsudku krajského súdu, ktoré považuje za úplné, výstižné, reagujúce na námietky žalobkyne. Na doplnenie dodáva:

Pokiaľ žalobca v odvolaní namieta, že pri stavbe - zostatok pôvodného rodinného domu so súpisným číslom XXXX absentujú údaje o kolaudačnom rozhodnutí, ktoré je v zmysle § 6 ods. 1 písm. d/ vyhlášky obligatórnou náležitosťou žiadosti o určenie súpisného a orientačného čísla a tvorí jej prílohu, tu treba prisvedčiť tvrdeniu účastníkov, že kolaudačné rozhodnutie sa vyžaduje od stavieb po 30.09.1976, teda od účinnosti zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon). Nadväzne na uvedené potom nemožno prisvedčiť tvrdeniu žalobcu, že rozhodnutie žalovaného nemá podstatné náležitosti tak, ako ich predpokladá ustanovenie § 6 ods. 3 písm. f/ vyhlášky v znení do 30.06.2015 (zrejme mal na mysli písm. e/, podľa ktorého sa vyžadovalo uviesť dátum vydania a číslo kolaudačného rozhodnutia a názov orgánu, ktorý ho vydal). K tomuto najvyšší súd okrajom podotýka, že s účinnosťou od 01.07.2015 došlo k zmene uvedeného ustanovenia tak, že ak obec vyhovie žiadosti o určenie súpisného čísla a orientačného čísla, rozhodne o žiadosti zápisom do registra adries a len ak obec nevyhovie žiadosti o určenie súpisného čísla a orientačného čísla, vydá rozhodnutie, ktoré musí obsahovať náležitosti, uvedené v § 6 ods. 4 uvedenej vyhlášky.

V danom prípade preto aj odvolací súd vyhodnotil námietky žalobcu ako nedôvodné a také, ktoré neboli spôsobilé zmeniť napadnuté rozhodnutie. Žalovaný v danej veci postupoval zákonným spôsobom, pre svoje rozhodnutie si zadovážil dostatok skutkových podkladov a zistený skutkový stav náležite vyhodnotil. Ani odvolací súd nezistil v konaní a postupe žalovaného také vady konania, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a na ktoré by musel súd v súdnom preskúmvacom konaní prihliadnuť podľa § 250i ods. 3 OSP.

Keď teda krajský súd dospel k právnomu záveru, totožnému so záverom správnych orgánov a rozhodol, že preskúmvaným rozhodnutím žalovaného nebol porušený zákon, tento jeho názor považoval aj odvolací súd z dôvodov, uvedených vyššie, za správny. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto nebude opakovať odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, ale naň ako na vecne správne a postačujúce odkazuje (§ 219 ods. 2 OSP v znení zákona č. 384/2008 Z. z., účinnom od 15.10.2008). V súdnom odvolacom konaní nevyšli najavo žiadne také nové skutočnosti, ktorými by bolo potrebné osobitne sa zaoberať.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 OSP ako aj rozsahom a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2 OSP).

Pokiaľ krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že sa v danom konaní nestotožnil s názorom, ktorý vyslovil Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veciach vedených pod sp. zn. 2Sžo/124/2009 a 2Sžo/229/2010 (v oboch uvedených veciach bol sudcom spravodajcom JUDr. Jozef Milučký), že predmetom súdneho prieskumu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku môže byť iba rozhodnutie vydané v konaní o proteste prokurátora, nie však pôvodné rozhodnutie správneho orgánu, ktoré prokurátor napadol prokurátorským protestom, s týmto názorom krajského súdu sa možno len stotožniť.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Neúspešným žalobcom náhrada trov odvolacieho konania nepatrí a

žalovanému nevznikol zákonný nárok na ich náhradu.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.